

som her er Tale om, en Lov at støtte sig til? Skulde man da virkelig hellere vise den Første en Gunst end den Anden? Det kan jeg ikke troe, at Thingets Retfærdighed vil tillade. Jeg kan virkelig, efterat man har villet gjøre mig denne Sag saa stridig, ikke Andet end erklære, at det forekommer mig, at, naar man viser en saa stor Billighed, som man gjorde forleden med Hensyn til det tidligere omtalte Andragende fra Retsbetjenten, saa vil det blive en Ubillighed fra Thingets Side, naar man nægter at gjøre det Samme mod denne Mand. Og her er aldeles ikke Tale om i dette Øieblik at bevilge Manden Noget, men kun om, at Thinget vil give sin Samstemning til, at Finantsministeren tager denne Sag for sig og seer, om der ikke kan være Anledning til at give den Skadelidte en lille Erstatning af Billighedshensyn. Jeg veed ikke, om Nogen vil give mig Ret i, at det var en haard Behandling fra Thingets Side mod denne Mand, naar det ikke vil stemme for denne Indstilling til Finantsministeren, især, da det har kunnet vise en saa stor Billighed mod en anden Mand, der var, om muligt, endnu mere blottet for Adkomst til at modtage den.

Ischærning: Dersom denne Sag stod som den anden, man taler om, vilde den dog være noget forskellig fra, hvad den nu er; men det gjør den ikke engang. Med Hensyn til den anden Sag, da havde Justitsministeren sat sig ind i den isforveien, og det var hans Erklæring, som formaaede Thinget til at stemme, som det gjorde, om jeg forstod ret. Det var paa ingen Maade nogen Erkjendelse af Mandens Fortjeneste, nogen Erkjendelse af hans Retskrav. Det var en Erkjendelse af to Ting: den ene, at der havde været en Forvirring tilstede i Maaden, hvorpaa Contoirudgifterne — thi jeg antager, det er til denne Sag, at det ærede Medlem siger, — under Lands-Overretten havde været fordeelte mellem de forskjellige Contoirer, saaledes at det derved var blevet klart, at den omhandlede Mand virkelig havde havt Contoirudgifter, som retlig burde have været fordeelt paa de andre Contoirchefer; at de andre Contoirchefer havde havt det for meget, som denne Mand havde

havt for lidt, og dernæst, at Justitsministeren i Erkjendelse af, at det var saaledes, opfordrede Thinget til at give sin Samstemning til denne Erstatning, som var en Erstatning for et positivt erkjendt Tab. Det er aldeles forskjelligt fra det, der her foreligger. Imellem de Beviisligheder, som ere bragte frem, har jeg ikke seet en eneste, som har beviist, at der er et eneste Stykke af Alt, hvad her er Tale om, slaaget istykker, benyttet eller ødelagt af Fjenden. Det ærede Medlem har ikke bragt et eneste Ord frem derom. Det er muligt, at det er ødelagt, ituslaaet og forðarvet af vore egne Tropper, som have været der i Eggen; men saa havde den Mand, som søger Erstatning derfor, at gaae en ganske anden Vej; saa skulde han strax have skaffet sig Beviis fra de Commanderende for, at den og den Molest var skeet hans Eiendom. Af de ssendtligge Commanderende er det meget vanskeligt, undertiden næsten umuligt, at skaffe Beviisligheder af den Art; men, hvor der er danske Commanderende tilstede, der er det muligt, det er endog deres Pligt at give saadanne Beviisligheder, naar de forlanges og der findes at være Sandhed i Forlangendet. Der er altsaa hverken i den ene eller anden Henseende noget Beviis for, at de Ødelæggelser, som her have fundet Sted, hidrøre fra den egentlige Krigsføring. Hvad i al Verden skulde nu bevæge os til at anbefale Sagen til Finantsministeren? Om Finantsministeren, naar Ansøgeren gaaer til ham, vil kaste Dinene paa Ansøgningen, og dernæst komme til den Erkjendelse, at han ved at give denne Erstatning paa eengang fyldestgjør alle de Krav, som Aarhus Amt kan have, — eftersom jeg hører, at Amtet har faaet forlidt, det veed jeg ikke. — Det var jo onfseligt, om vi paa en saa billig Maade kunde affinde os med hele Aarhus Amt for det, det har faaet forlidt, — og da bliver Sagen ganske anderledes. Kommer Finantsministeren engang og siger: Naar I give denne uheldige Teglbønder saa og saamange 100 Rbd., saa er Alt, hvad Aarhus Amt af de 19,000 Rbd. har faaet forlidt, klarer dermed, saa er Amtet aldeles tilfreds, saa er der intet Krav mere, — ja, saa skal Ingen være villigere end jeg til at